

AK-29

Zvláštní příloha 21. Román na pokračování DAVOS, autoři Kačur, CHáb, pokračování dvanácté

souběžné existenci, které někteří přezdívalí paralelní běh světa, či paralelní svět a která si to vždycky dokáže užít sakra lépe? Lukáček zařval do sebe, jako mnozí jeho současníci, neslyšně do prostou vlastního trávení zařval, že nenávidí, nekonkrétně, všeobecně, ale zato šíleně.

Uklidňující hukot Lukáčkova bolu byl přerušen neurvalým zabušením na dveře, které tedy náš rozzuřený krejčí s prudkým trhnutím otevřel a před jeho udiveným zrakem se náhle otevřel průchod do jednou takového paralelního světa, ale no vážení, ač je to k nevíře, přesně tohle by mohlo napadnout Lukáčka, pokud by byl jenom trochu spekulativněji založený jedinec, při pohledu na pestrobarevnou obálku jehovistického časopisu Strážní věž, neboť přímo před jeho očima se mu náhle otevíral laskavý svět plný šťastných usměvavých tváří, v němž neexistuje ani sodomie a ani pedofilie, a také tváře nečekaných návštěvníků vyzařovaly na zlostí rozklepaného Lukáčka vlídný klid a mír, které bohužel nezaklepaly u těch pravých dveří a které se navíc staly nevinnou obětí neurvalcova hněvu trpícího už také zvukovými halucinacemi proměňujícími nikoli víno ve vodu, ale zdvořilé zaklepání za neurvalé zabušení, jemuž vděčili naši mírumilovní poslové lásky a štěstí za příval naprosto neurvalých a hrubých nadávek mezi nimiž se jeho hlasité „běžte do prdele“ vyjímalo jako neposkvrněné panenství mezi hulákající nadržanou soldateskou a jeho hlasité láteření dolehlo dokonce i uším doktora Madera tápajícího v tmavé chodbičce oddělující jeho provizorní útočiště od Naphtovy sluje hříšnickovy a vedoucí také na záchod, kam se také chtěl propracovat a kam se také nakonec dostal a při tom šmátrání shodil z botníku láhev s mlékem, kterou si tam včera zapomněl Naphta, jemuž lékař doporučil vypít nejméně dva litry tohoto požehnaného nápoje, takže zvuk tříštícího se skla promíšený s nezřetelným vrískotem přicházejícím zespoda z dílny, vytrhl konečně také Naphtu z jeho vytržení mysli, takže když vyšel na chodbu, aby si posvítíl na neznámého výtržníka uviděl za pootevřenými dveřmi od toalety skloněnou mužskou postavu pravidelně pohybující hýžděmi a vydávající prapodivné odporné zvuky a Naphta si uvědomil, že v silném rozrušení ze zpráv o příjezdu Lukáčkovy neteře, zapomněl jeden z mnoha svých pánských časopisů vedle mísy a tak raději opět potichu zalezl do své nory, z níž se vynořil až v okamžiku, kdy bylo jasné, že nevítaný návštěvník se po vykonání potřeby potají a provinile plíží kolem jeho dveří, které tady jako náhodou otevřel, právě v okamžiku, kdy kolem téměř po špičkách onen nevítaný host, který z toho málem dostal infarkt a tak nejdnou stáli proti sobě dva rozpačití muži v trenýrkách a nezbylo jim než formální představení a v chodbičce zaznělo doktor Mader, velice mne těší a vzápětí doktor Naphta, také mne převelice těší a Mader si uvědomil jakému smrtelnému nebezpečí to vlastně unikl, protože úplně zapomněl v rozrušení mysli způsobeném Lukáčkovým prořeknutím, že tady v podkroví ještě přebývá nějaký podnájemník a Naphta si zároveň ujasnil, že je vlastně absolutně nepřípustné pozvat tohoto vykuleného chlapa s křivýma nohama a nafouklým břichem k sobě, protože pan doktor by se podivil oné hromadě pornografických časopisů u postele a doktor Mader se také skutečně podivil, protože je také opravdu zahlédl, ale nadal to na sobě znát a ještě jednou vyjádřil potěšení z tak nečekaného seznámení a dal se pomalu na ústup, na který se již před chvílí dali i poslové světla a lásky od Lukáčkových dveří, který ovšem proběhl ve stylu spas se kdo můžeš pokud možno, co nejrychleji a to už Lukáček zuřivě uvnitř dílny prohrabával almaru, aby tam našel svoji starou kulovnici, na které se ještě ozývaly dozvuky zubů Lukáčkovy babičky, která před šedesáti osmi lety zachránila ze spárů smrti jistého Františka Lukáčka tím, že se zahryzla do mysliveckého mundůru a následně do myslivecké kulovnice a

tím umožnila Lukáčkovi strategický útěk přes bažiny sudetské krajiny. Jak lze správně usoudit, jednalo se o Lukáčkova děda, který za odměnu babičce stvořil dva sirotky a pak si sobecky umřel na smrt zastřelením z ruky pouhého vojína Wermachtu Schnabeho. Dědeček Maderův v moment smrti Lukáčkova děda klečel v trávě a klel jako pohan, protože se mu na louce u skotské vsi vysypal paklík s tabákem a on, vybíraje z vysypaného tabáku brouky, hleděl za odcházejícími sukněmi své vyvolené, která za pouhé dva měsíce volila zcela po svém a vdala se za dědečkova soka, na což Mader momentálně neměl ani pomyšlení, protože se protloukal zatuchle tmavou chodbou zpět do svého kamrlíku, brblaje si o pornografii, kterou by měli postavit mimo zákon a ne jí stavět na piedestal hned vedle Kafky a bůhví koho ještě, protože piedestal, ten je tu pro hodnoty a ne podhodnoty. V pralese vlastního kamrlíku našel postel a natáhl se na ni. Kam zamířit svůj život nevěděl, připadal si kvůli tomu jako pubescent zavalený vyrážkou lásky, ale zároveň tak mladý, tak, kupodivu, žádoucí. Představa příjezdu neteře pana Lukáčka uváděla Madera do tranzu, ač nechápal proč. Nikdy ji neviděl, ani o ní neslyšel, jen ta představa neposkvrněné krásy, mužnou láskou neučesaných vlasů, očí vypitých právě jeho ústy, Mader se překulil na bok a pokusil se zavřít oči, ale pohled na podobiznu Lukáčka, která na něj zírала škvírou v pootevřených dveřích z Lukáčkova skutečného obličej, ho vyděsil natolik, že oči pro jistotu nezavřel a místo toho otevřel ústa, aby z nich vydával otázku – přejete si? Lukáčkův obličej chvatně zmizel v přítmi chodby a nechal za sebou jen překvapenou odpověď pronesenou opakovaně a šeptem – Lucie, Lucie, Lucie, ... V rohu místnosti se mohl pohnout podivný stín s osmi končetinami. Kolem by mohl proběhnout dav rozhořčených sedláků se sudlicemi. Mohlo se stát cokoliv, jen ne to, co se skutečně stalo.

Domem se rozezněl voňavý hlásek, který zval k doteku, k polaskání.

„Strýčku, přijela jsem dřív, maminka říkala, že to tak bude lepší.“